

Andrej
Kokot

UDARI Udari zemljo,
 da te bo ljubila.
 Užali mater,
 da te povzdigne v nebo.
 Ubij prijatelja,
 da te sovražnik počasti.
 Uniči brata,
 da padeš z njim v isti grob.

· UJETOST Deviško nebo je preklano
 z nožem lačnih hijen.
 Srce sonca je razdano
 med prste, kjer hrib je leden.
 Duša zakleta pa upa
 v zmagujoči sprejem pekla ali neba,
 v merjenje strupa
 ali konec sveta.

ČAKANJE Kolobar je znova zaključil svoj krog.
 Pogum je ustavil svoje nihalo.
 V temnici je samo še grmada nadlog,
 vztrajnost v tvalo tišči svojo glavo.

Roka povelja se zgublja v čredi strahu,
 mrtvaški sprevod pa vdano
 čaka na zagovor obsodbe, prokletstvo zidu,
 svečani obred smrti ali umik v besedo razdano.

PREPRIČANJE Spil bom čašo skaljene vode,
 veter prosil, da premeri svod neba,
 poroti rekel, naj gre med bele rože,
 da igra z mano sama se konča.

Ko bom nasičen tuje sreče,
 povabim vse sodnike in poroto,
 da pove, kdaj moj dan se izteče,
 da razdam ves strup in vso dobroto.

In ko bo moj dan končan,
 zemlja odprta na stežaj,
 da sprejme trup poln mrtvih ran,
 boste besedo temno vzeli spet nazaj.

NASVET Velike stvari se godijo
 brez nas ali z nami.
 Povelja ob rojstvu delijo,
 smrt te že pred rojstvom omami.

Zato je vseenost orožje smeri,
 večnost trenutek počitka
 pred steno krvavih čeri,
 vdanost dobljena je bitka.

ZVEZDA Nekje je zvezda mrtva,
brez sonca in brez noči
in brez čudnih ljudi,
je brez boja za črno in belo.

Tam ni belih cvetov,
ne smrti in temnih grobov.

Pa ta zvezda žari,
kljub temu žari!

PREVARA V čašah skrivnosti
med se nabira.
Beli cvetovi
zasipajo zgodnjo pomlad.
Metulji nedolžnih noči
lesk svoj v soncu topijo.

O, vse je tako svetlo,
tako deviško,
kot jok novorojenih,
kot rosna poljana.

Ob robu teh dni
se bela žena sprehaja,
v njeno črno sled
padajo listi rumeni,
listi nerazcvetelih dreves.

SMRT
PESNIKA

Človek
je v zemljo
zasadil nož svoje
večne ostrine.

Zakrvavela
je duša otroka
in pesnik je božal
kaplje krvi.

Nenadoma
se je razklalo nebo,
ugasnila beseda,
sonce brez sija zašlo.

Po krvavih brazdah črna
roža hodi in metulje
pisane sadi.

ZASKRBLJENOST Kričeči preroki gredo skozi nas.
Gredo skozi rdeče semafore,
gredo preko polj, skozi vas
in se gnezdiijo v naše zaupne prostore.

Njihov glas se razlega po temi strahu,
razdira zavetja zvestobe,
ubija zaledje miru,
sprehaja po polju naše tegobe.

Moja zemlja pa drhti, čedalje bolj drhti.
Kjer klicarji so naših mest,
sejalci njiv, staroste vasi,
kje kažipot za našo vest?

V moje grlo se glas obupa ujeda,
prek gozda črni ptič leti,
trudna zemlja se useda,
deroča reka vedno bolj kipi.